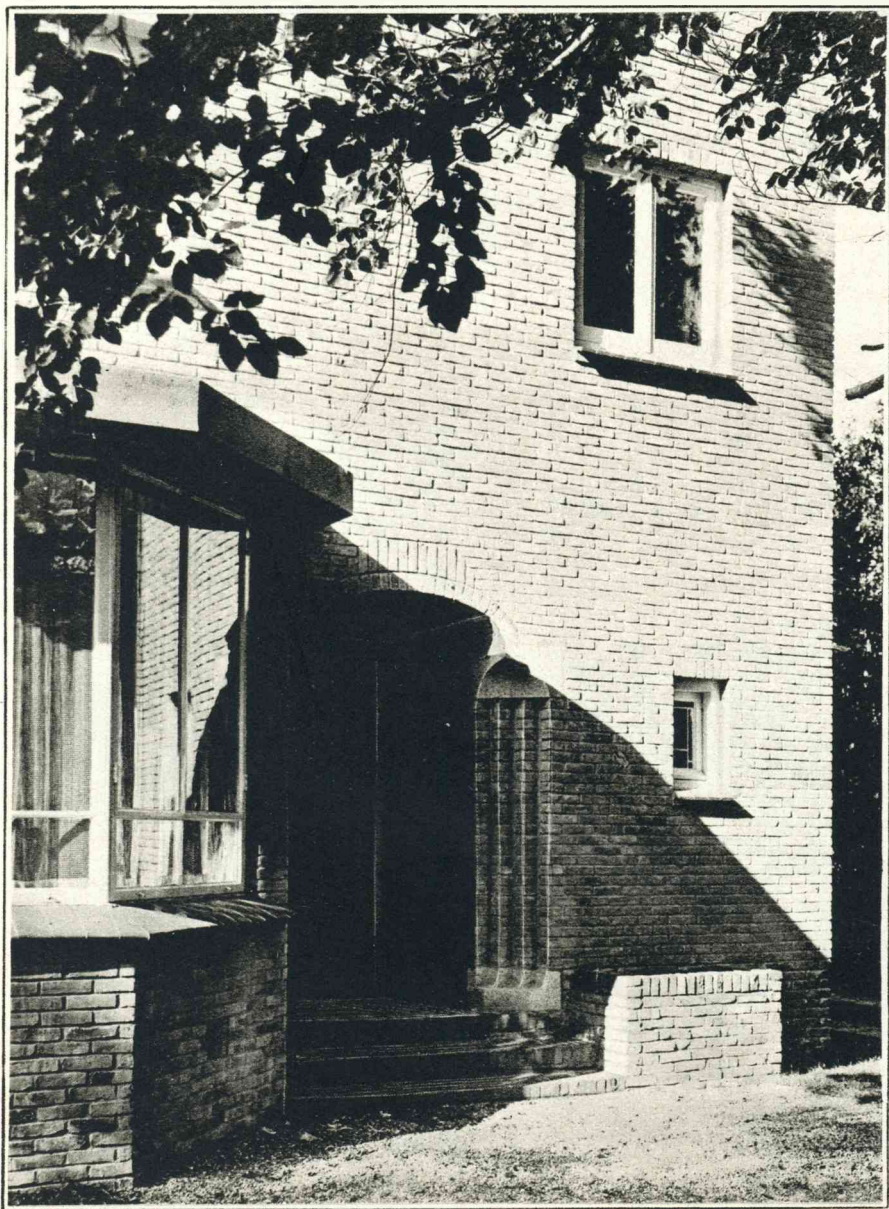
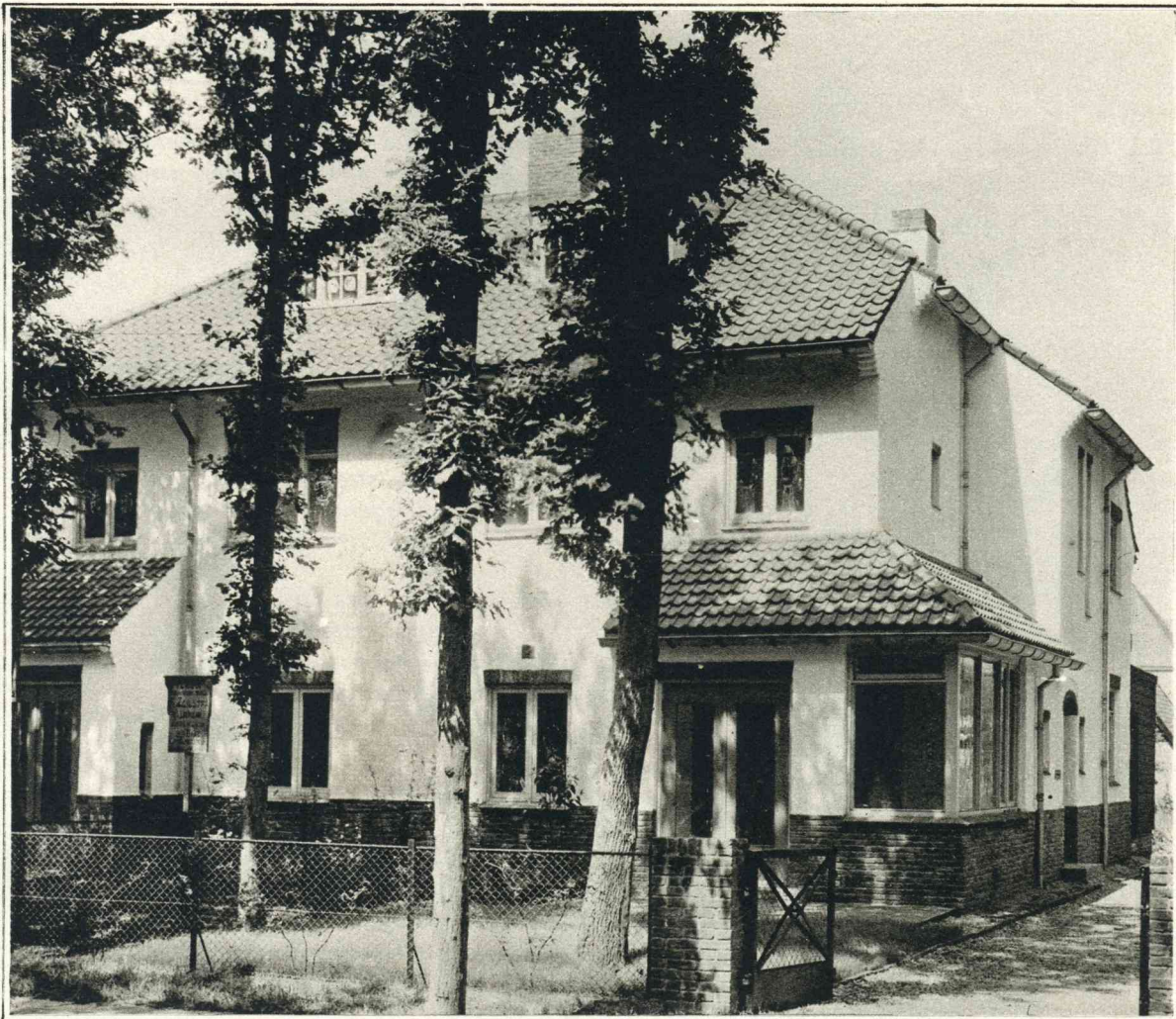

Dubbel landhuiste Wassenaar, arch.
C. M. v. Moorsel Pzn. Afb. III

zwijgzame, stille hei, 't vriendelijke, slingerende duinweggetje — ze geven geen indruk van 'n grootsche, imponerende natuur. Het Hollandsche landschap is bovenal vriendelijk, open, rondborstig en gemoedelijk. Het eigene van onzen landaard, het huiselijke — het degelijke — het wél overwogene ook — dit alles vindt men terug, als men ziet (Afb. I en II) hoe in dit weelderige, luxueus gebouwde landhuis toch niet de minste opsmuk te bespeuren valt. De groote aantrekkelijkheid en waarachtige schoonheid ligt hier alléén in den logischen opzet van den grondvorm, in de onderlinge harmonie der saamhoorende onderdeelen de zuiverheid der verhoudingen, in één woord: in de schoone, bouwkunstig zuivere uitdrukking van de idyllische noodzaak om een duurzame, degelijke, eenvoudige en landeigene woning te scheppen, waarvan de innerlijke poëzie en verfij-

ning zich voegt naar de poëzie der omringende natuur, waarvan de geheele aanblik past in de omlijsting van het Hollandsche landschap. Zie de zuivere glooiingen van het karaktervolle dak; de vensters zijn ruim, maar door hun evenwichtige plaatsing verzwakken zij den gevel niet. Duidelijk geeft de uitwendige vorm uitdrukking aan de noodzaak van iedere inwendige ruimte. Dit alles getuigt van een diep en juist inzicht in die veeleischende „Kunst van het bouwen.” Hoe goed ook past de stevige uitgangspoort en de dakvorm der garage bij den bouw van het huis; juist in de uitwerking der details spreekt de algeheele overgave van den ontwerper aan zijn werk. Minder kostbaar, maar daarom niet minder fraai door hetzelfde zuiver bouwkunstig principe, is (Afb III) het dubbel landhuis in het park „Nieuw Wassenaar;” want ook hier bloeit schoonheid op uit grooten eenvoud en nergens vindt men één doellooze fraaiheid, terwijl er toch poëzie schuilt in de stevige Hollandsche daken, zuiver gedetailleerd en de rythmisch geplaatste vensters. — In Afb IV (detail van een landhuis in park „de Kievit” te Wassenaar) zien we een levendige en daarbij logische oplossing, uitdrukking gevend aan de ten grondslag liggende gedachte van ingang door den karakteristiek afgeschuinden en geaccentueerden rechterhoek. Deze hoek geeft duidelijk weer de richting van het binnentreden. Als schoonheid in architectuur op deze wijze wordt nagestreefd en bereikt, wordt het óók den leek duidelijk, hoe diep en rijk de bouwkunst is, die met recht den naam draagt van de moeder aller schoone kunsten. Het is dan ook verblijdend, dat onder onze bouwmeesters, geestelijk zoo zeer verwant aan de moderne kunstwerken, die zij ons ons schenken, voor ons weer opleeft die schoone, overoude eeuwig-jonge traditie van het logisch en doeltreffend bouwen, het bouwen als: „rijke kunst van het bouwen zelf.”

Ingang van landhuis te Wassenaar,
arch. C. M. v. Moorsel Pzn. Afb. IV